

SĄD NAJWYŻSZY

Rzeczypospolitej Polskiej

Przewodniczący Prezes Sądu Najwyższego

Prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf

BSA III-021-33/17

Warszawa, dnia 16 lutego 2017 r.

MSWiA

AAC395770

Pan

Sebastian Chwałek

Podsekretarz Stanu

w Ministerstwie Spraw

Wewnętrznych i Administracji

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 30 stycznia 2017 r., DP-WLM-0231-11/2017/MM uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do *projektu ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.*

Z wyrazami szacunku

MINISTERSTWO SPRAW WNETRZNYCH I ADMINISTRACJI
KANCLERIA GŁÓWNA

sygnatura 2017 -02- 17

RKP ..... 28754 ..... zał./kart. 1/9

BSA III - 021 - 33/17

Uwagi

do projektu (z dnia 30 stycznia 2017 r.) ustawy z zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw

Z uzasadnienia przedłożonego projektu ustawy nie wynika jednoznacznie na ile odpowiada on rzeczywistym potrzebom. Nie zostały one bowiem czytelnie wyrażone, poza stwierdzeniem faktu, iż dotychczasowa formuła funkcjonowania Rady do Spraw Uchodźców „nie sprawdza się” w sytuacji, gdy zdecydowanie większa liczba cudzoziemców próbuje znaleźć się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozwiązania proponowane w projekcie mające służyć przyspieszeniu rozpoznawania spraw cudzoziemców, którzy w wyniku różnych zdarzeń losowych stają na granicy Państwa Polskiego z nadzieją jej przekroczenia, mogą budzić wątpliwości różnej natury, chociażby co do zgodności z regulacjami zawartymi w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady:

- nr 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony,
- nr 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej,
- nr 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową.

Trudno np. nie dostrzec różnicy między proponowaną nową definicją „kraju pochodzenia”, a definicją zawartą w pierwszej z ww. dyrektyw, w której:

- a) w przypadku cudzoziemców o określonym obywatelstwie w dyrektywie wskazuje się, używając także liczby mnogiej, na państwo lub państwa, których obywatelem jest dany

cudzoziemiec, podczas, gdy w projekcie używa się wyłącznie liczby pojedynczej ze skutkiem, że w przypadku cudzoziemców posiadających więcej niż jedno obywatelstwo, praktyce pozostawia się wybór „kraju pochodzenia” takiego cudzoziemca, co nie wydaje się, aby mogło mieć miejsce wobec konstytucyjnego wymogu określoności ustawy,

- b) w przypadku bezpaństwowców, w dyrektywie wskazuje się na „państwo dawnego zwykłego miejsca pobytu”, w sytuacji, gdy w opiniowanym projekcie wskazuje się na „państwo jego poprzedniego miejsca zamieszkania”, którym może być jakiegokolwiek państwo, któregokolwiek z poprzednich miejsc zamieszkania cudzoziemca stojącego u granic Polski, nie wykluczając także Polski.

W tym stanie rzeczy niezbędne jest dalsze doprecyzowanie polskiej definicji „kraju pochodzenia” cudzoziemca, np. przez zawężenie spotykane w niektórych z dawniejszych regulacji dotyczących cudzoziemców, w których (w sytuacji cudzoziemców posiadających więcej niż jedno obywatelstwo) wskazywano na państwo w oparciu, o paszport (szerzej: „dokument podróży”) którego cudzoziemiec przybywa do Polski, a w przypadku pozostałych cudzoziemców: „państwo dawnego zwykłego miejsca pobytu”.

Doprecyzowanie tej definicji jest niezbędne, w szczególności, w związku z zamiarem wprowadzenia instytucji „listy państw bezpiecznych” lub „listy państw bezpiecznego pochodzenia”. Wprowadzenie takiej listy, jakkolwiek dopuszczone unormowaniami prawa europejskiego, w szczególności dla usprawnienia postępowań wobec osób mogących masowo napływać z określonych rejonów świata, wymaga ponownego przemyślenia zwłaszcza co do podmiotu, który taką listę miałby ustanawiać.

Wydaje się, że nie powinna nim być ani Rada Ministrów (wskazywana w projekcie), ani Prezes Rady Ministrów (wskazywany na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji – por. <https://mswia.gov.pl/pl/aktualnosci/15698>, *Po-pierwsze-bezpieczenstwo-projekt-zmian-w-zasadach-udzielania-ochrony-cudzoziem.print* – wydruk fragmentu z tej strony w załączeniu), lecz Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, podobnie jak to ma miejsce w Niemczech, gdzie stosowna kompetencja służy Bundestagowi.

Istnienie takiej listy może przesądzać bowiem o wyniku postępowań wobec cudzoziemców pochodzących z krajów uznanych przez polskie władze za bezpieczne. Formuła rozporządzenia, zwłaszcza przy ograniczeniach dla tej wypowiedzi normatywnej wprowadzonych obowiązującą Konstytucją, nie wydaje się właściwa.

Ostatecznie przy wyborze formy regulacji prawnej, w której miałyby być ustanawiana taka lista, powinno uwzględniać się znaczenie i uwarunkowania poszczególnych procedur legislacyjnych, jak również, brać pod uwagę fakt, iż zarówno przyszła lista, jak i procedura jej przyjmowania może być przedmiotem kontroli sądowej, w tym z udziałem Trybunału Konstytucyjnego.

Bliższego wyjaśnienia wymagałoby także, dlaczego taka lista miałyby być przyjmowana na czas określony (akurat na dwa lata), a zarazem, dlaczego jej ewentualna zmiana nie miałyby być powiązana z aktualną oceną sytuacji międzynarodowej i mogącego pozostawać z nią w związku stanu migracji ludności.

Tym niemniej należy zakładać, że niezbędna ocena „*obu tych sfer*” powinna być udziałem całego parlamentu oraz Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej - jako wyrazicieli woli Narodu - w ramach odpowiedniej procedury legislacyjnej.

Dalszemu uszczegółowieniu powinny ulec reguły tworzenia takiej listy, a także następstw jej wprowadzenia dla już toczących się postępowań. Ustawodawca powinien bezpośrednio rozstrzygnąć np., czy dopuszczalne jest tworzenie listy z zawężeniem, w przypadku określonych państw, w postaci dookreślenia typu: „*wyłącznie dla mężczyzn*”, to znaczy, że dane państwo jest zasadniczo państwem bezpiecznym w rozumieniu określonych kryteriów, ale nie dla kobiet. *(W praktyce niektórych krajów prowadzących listy państw bezpiecznych takie dookreślenia się zdarzają, o czym można się przekonać np. pod adresem internetowym: https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/background_information/docs/2_eu_safe_countries_of_origin_pl.pdf. - wydruk tej strony w załączeniu).*

Trudna do zaakceptowania jest sama koncepcja Rady do Spraw Cudzoziemców, a także jej ścisłego powiązania z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Administracji (w szczególności w ramach stosunków zatrudnienia, a zatem i płac), a także z ministerstwem, którym on kieruje (w zakresie obsługi organizacyjnej i księgowej).

Zważywszy na te powiązania, a także na sam sposób wylaniania członków tej Rady, czy kwalifikacje, którymi powinni się wykazywać kandydaci na członków przyszłej Rady, należy stwierdzić, że stanowisko prezentowane w uzasadnieniu projektu, iż nowy organ miałby pełnić funkcję organu sądowego, jest nieporozumieniem, w szczególności w świetle utrwalonego stanowiska co do wymagań stawianych organom sądowiczym wyrażonego w

orzecznictwie na tle art. 6 EKPC. Wynika z niego, że: pojęcie „sąd” charakteryzuje w materialnym sensie jego funkcja sądownicza, a więc rozstrzyganie spraw należących do jego kompetencji zgodnie z zasadą rządów prawa i w postępowaniu prowadzonym zgodnie z prawnie ustaloną procedurą. Organ taki musi również spełniać inne warunki: niezawisłości, zwłaszcza od władzy wykonawczej, bezstronności, odpowiednio długiej kadencji jego członków, a także dawać odpowiednie gwarancje proceduralne. Sąd musi posiadać zewnętrzne znamiona niezawisłości. Poza tym dany sąd musi być właściwy do rozpatrzenia wszystkich kwestii dotyczących faktów i praw mających znaczenie dla toczącego się przed nim sporu (zob. szerzej Wyrok H. v. Belgia z dnia 30 listopada 1987 r., A. 127, § 50, Wyrok Le Compte, Van Leuven i De Meyer v. Belgia, § 55; wyrok Belilos v. Szwajcaria z dnia 29 kwietnia 1988 r., A. 132, § 64, Wyrok Delcourt v. Belgia, § 31, wyrok Terra Woningen B.V. v. Holandia z dnia 17 grudnia 1996 r., RJD-VI, § 52; Chevrol v. Francja z dnia 13 lutego 2003 r., Wielka Izba, skarga nr 49636/99, § 77; I.D. v. Bułgaria z dnia 28 kwietnia 2005 r., Izba (Sekcja I), skarga nr 43578/98, § 45; Olujić v. Chorwacja z dnia 5 lutego 2009 r., Izba (Sekcja I), skarga nr 22330/05, § 38.).

W sytuacji, gdy w świetle nowego rozdziału 9 pt: „Postępowanie przed Radą do spraw Cudzoziemców” organ administracji publicznej, który wydał akt administracyjny poddany kontroli tej Rady, miałby być, obok „odwołującego się”, stroną, należałoby przyjmować również, że taki organ będzie mógł zaskarżać decyzje Rady do sądu administracyjnego.

Nie wydaje się jednak, żeby unormowania regulujące postępowanie przed sądami administracyjnymi uwzględniały takie rozwiązanie ustawodawcze. W projekcie nie przewiduje się jednak ich zmiany. W dotychczasowym orzecznictwie sądów administracyjnych konsekwentnie stwierdza się, że organ I instancji (pomijając ministrów i organy zrównane z nimi) nie może być stroną w postępowaniu przed tym sądami. Ewentualne skargi organów pierwszej instancji, w których wyrażane jest niezadowolenie z decyzji wydanych przez władze nadrzędne, są odrzucane jako niedopuszczalne.

Nie jest wiadomo, dlaczego przyszła Rada do Spraw Cudzoziemców miałaby przejąć nie tylko kompetencje dotychczasowej Rady do Spraw Uchodźców, ale również kilku innych organów szczebla centralnego w sprawach dotyczących cudzoziemców, jak również, jak – ewentualnie – takie przejęcie mogłoby wpłynąć na zatrudnienie w tych organach oraz na rozmiary finansowania ich działalności.

Brak jest przepisów, które regulowałyby (*pomijając Radę do Spraw Uchodźców, której ciągłość funkcjonowania - w zakresie realizacji jej kompetencji - jest gwarantowana treścią art. 7 projektu*), kwestię przekazywania przyszłej Radzie do Spraw Cudzoziemców spraw w toku, prowadzonych dotychczas przez różne organy szczebla centralnego. Obowiązek przekazania spraw w toku (*to jest tych, które nie zostałyby zakończone do dnia wejścia w życie ustawy decyzją ostateczną*) wydaje się wynikać z art. 8 projektu. Przepis ten nakazuje bowiem kontynuację niezakończonych spraw z zastosowaniem nowej ustawy, czyli, jak się wydaje, przez przyszłą Radę do Spraw Cudzoziemców.

Nie jest znane uzasadnienie ani dla liczby członków etatowych przyszłej Rady do Spraw Cudzoziemców ani dla zasad określania ich wynagrodzenia. Za nietypowe należy uznać gwarantowanie w ustawie kreującej nowy organ państwa skali finansowania jego działalności w perspektywie dziesięciu lat z nawiązaniem do poszczególnych lat kalendarzowych i z zaznaczeniem, że wymienione w ustawie o charakterze ustrojowym wydatki będą stanowiły odrębną pozycję w części budżetu, która jest realizowana przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych i administracji (*por. art. 12 projektu*). Nie wydaje się, żeby tego rodzaju rozwiązanie legislacyjne mogło być uznane za odpowiadające obowiązującej ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jednolity: dz. U. z 2016 r., poz. 1870 ze zm.), w tym zawartym w niej unormowaniom służącym przyjmowaniu i wykonywaniu ustawy budżetowej.

W szczególności z tych przyczyn, należy uznać za celowe, ponowne zbadanie rzeczywistej potrzeby utworzenia Rady do Spraw Cudzoziemców w kształcie proponowanym w ustawie, a także dokonanie oceny, czy te kompetencje, które miałyby ona ewentualnie przejąć od innych organów szczebla centralnego niż dotychczasowa Rada do Spraw Uchodźców, nie mogłyby być właściwie, a zarazem tańszym kosztem realizowane bezpośrednio w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji w ramach jednego z jego departamentów lub - ewentualnie - przez Prezesa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, (np. przez poszerzenie jego dotychczasowych kompetencji).

UNIJNY WYKAZ BEZPIECZNYCH KRAJÓW POCHODZENIA

Co oznacza bezpieczny kraj pochodzenia?

W prawie międzynarodowym (konwencja genewska) i w prawie unijnym (dyrektywa w sprawie procedur azylowych) uznaje się, że kraj jest bezpieczny, jeśli obowiązuje w nim ustrój demokratyczny oraz co do zasady i konsekwentnie:

- nie ma w nim prześladowań
- nie stosuje się w nim tortur, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub kar
- nie występuje w nim zagrożenie poprzez użycie przemocy
- nie ma w nim konfliktu zbrojnego

Kryteria kopenhaskie

Kiedy państwa członkowskie UE podejmują decyzję, że dane państwo może stać się krajem kandydującym do UE, sprawdzają, czy państwo to spełnia „kryteria kopenhaskie” obejmujące zagwarantowanie demokracji, funkcjonowania państwa prawa, przestrzegania praw człowieka oraz poszanowania i ochrony mniejszości. Kraje kandydujące do członkostwa w UE są zatem zazwyczaj „bezpieczne”.

Brak automatycznego odrzucania wniosków

Każdy obywatel ma prawo do złożenia wniosku o udzielenie azylu. Wnioski będą w dalszym ciągu oceniane indywidualnie. Istotne gwarancje, w tym prawo do odwołania, pozostają w mocy.

Zwalczanie nadużyć krajowych i unijnych systemów azylowych

Okolo 17 proc. ogólnej liczby wniosków złożonych w UE pochodzi od obywateli 7 państw znajdujących się w proponowanym wykazie.

Wnioski od obywateli państw znajdujących się w wykazie bezpiecznych krajów pochodzenia będą rozpatrywane w trybie przyspieszonym, co umożliwi szybsze powroty, jeżeli indywidualna ocena wniosku potwierdzi brak prawa do azylu.

Pozwoli to na:

- zwiększenie skuteczności systemów azylowych
- zapobieganie próbom nadużywania europejskiego systemu azylowego
- umożliwienie państwom członkowskim przeznaczania większych zasobów na ochronę osób potrzebujących ochrony.

Unijny wykaz:

12 państw UE* już posiada krajowe wykazy bezpiecznych krajów pochodzenia. Komisja proponuje ustanowienie jednego, wspólnego, unijnego wykazu krajów uznanych za „bezpieczne”.

Albania:

- 7,8 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych
- 8 państw członkowskich już wskazało Albanie jako bezpieczny kraj pochodzenia
- kraj kandydujący do UE

Bośnia i Hercegowina:

- 4,6 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych
- 9 państw członkowskich już wskazało Bośnię i Hercegowinę jako bezpieczny kraj pochodzenia

była jugosłowiańska republika Macedonii:

- 0,9 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych
- 7 państw członkowskich już wskazało byłą jugosłowiańską republikę Macedonii jako bezpieczny kraj pochodzenia
- kraj kandydujący do UE

Kosowo:

- 6,3 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych
- 6 państw członkowskich już wskazało Kosowo jako bezpieczny kraj pochodzenia

Czarnogóra:

- 3 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych
- 9 państw członkowskich już wskazało Czarnogórę jako bezpieczny kraj pochodzenia
- kraj kandydujący do UE

Serbia:

- 1,8 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych
- 9 państw członkowskich już wskazało Serbię jako bezpieczny kraj pochodzenia
- kraj kandydujący do UE

Turcja:

- 23,1 proc. wniosków w 2014 r. było uzasadnionych
- 1 państwo członkowskie już wskazało Turcję jako bezpieczny kraj pochodzenia
- kraj kandydujący do UE

+ Inne kraje, które mogą zostać dodane w przyszłości

* Austria, Belgia, Bułgaria, Czechy, Francja, Irlandia, Luksemburg, Łotwa, Malta, Niemcy, Słowacja i Wielka Brytania.

Komisja może bezzwłocznie zawiesić obecność państwa w wykazie, w przypadku nagłego pogorszenia się sytuacji w tym państwie, które oznaczałoby, że państwo to nie może już być uznawane za „bezpieczne”.

Obecnie obowiązujące wykazy krajowe

Państwo członkowskie	Kraje uważane za bezpieczne
Austria	Albania, Bośnia i Hercegowina, była jugosłowiańska republika Macedonii, Kosowo, Czarnogóra, Serbia, kraje EOG/Szwajcaria, Kanada, Australia, Nowa Zelandia
Belgia	Albania, Bośnia i Hercegowina, była jugosłowiańska republika Macedonii, Kosowo, Czarnogóra, Serbia, Indie
Bułgaria	Albania, Bośnia i Hercegowina, była jugosłowiańska republika Macedonii, Czarnogóra, Serbia, Ukraina, Algieria, Etiopia, Ghana, Nigeria, Tanzania, Armenia, Bangladesz, Chiny, Gruzja, Indie, Turcja
Czechy	Albania, Bośnia i Hercegowina, była jugosłowiańska republika Macedonii, Kosowo, Czarnogóra, Serbia, kraje EOG/Szwajcaria, Liechtenstein, Kanada, USA, Mongolia, Australia, Nowa Zelandia
Dania	Albania, Bośnia i Hercegowina, była jugosłowiańska republika Macedonii, Kosowo, Czarnogóra, Serbia, kraje EFTA, Mołdawia, Federacja Rosyjska, Kanada, USA, Mongolia, Australia, Japonia, Nowa Zelandia
Francja	Albania, Bośnia i Hercegowina, była jugosłowiańska republika Macedonii, Czarnogóra, Mołdawia, Benin, Republika Zielonego Przylądka, Ghana, Mauritius, Senegal, Tanzania, Armenia, Gruzja, Indie, Mongolia
Niemcy	Bośnia i Hercegowina, była jugosłowiańska republika Macedonii, Serbia, Ghana, Senegal
Irlandia	Republika Południowej Afryki
Luksemburg	Albania, Bośnia i Hercegowina, była jugosłowiańska republika Macedonii, Kosowo, Czarnogóra, Serbia, Ukraina, Benin*, Republika Zielonego Przylądka, Ghana*, Senegal
Malta	kraje EFTA/Szwajcaria, Benin, Botswana, Republika Zielonego Przylądka, Gabon, Ghana, Senegal, Brazylia, Kanada, Chile, Kostaryka, Jamajka, Urugwaj, USA, Indie, Australia, Japonia, Nowa Zelandia
Słowacja	Czarnogóra, kraje EOG/Szwajcaria, Ghana, Kenia, Mauritius, Seszele, Republika Południowej Afryki, Kanada, USA, Australia, Japonia, Nowa Zelandia
Wielka Brytania	Albania, Bośnia i Hercegowina, była jugosłowiańska republika Macedonii, Kosowo, Czarnogóra, Serbia, Mołdawia, Ukraina, Gambia*, Ghana*, Kenia*, Liberia*, Malawi*, Mali, Mauritius*, Nigeria, Republika Południowej Afryki, Sierra Leone*, Boliwia, Brazylia, Ekwador*, Jamajka, Peru, Indie, Mongolia, Korea Południowa

* bezpieczne tylko dla mężczyzn

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji

Źródło: <http://mswia.gov.pl/pl/aktualnosci/15698,Po-pierwsze-bezpieczenstwo-projekt-zmian-w-zasadach-udzielania-ochrony-cudzoziem.html>

Wygenerowano: Środa, 15 lutego 2017, 11:42

Poniedziałek, 30 stycznia 2017

Po pierwsze bezpieczeństwo - projekt zmian w zasadach udzielania ochrony cudzoziemcom

Minister Mariusz Błaszczak o zmianach w przepisach dotyczących cudz...

Podczas poniedziałkowej konferencji w MSWiA, minister Mariusz Błaszczak przedstawił propozycje najważniejszych zmian w zasadach udzielania cudzoziemcom ochrony na terytorium Polski.

- *To projekt, który spowoduje wzrost poziomu bezpieczeństwa w naszym kraju - powiedział szef MSWiA prezentując założenia nowej ustawy.*

Głównym celem nowelizacji ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP jest usprawnienie i skrócenie procesu rozpatrywania składanych wniosków. Powstanie tak zwany tryb graniczny. Będzie to szczególna procedura, która pozwoli na lepszą kontrolę nad falami nielegalnej migracji. Obejmie ona osoby, które:

- > nie mają dokumentów niezbędnych do przekroczenia granicy;
- > składają wniosek o ochronę międzynarodową z innych powodów niż obawa przed prześladowaniem;
- > składają kolejny wniosek o ochronę ze względu na nowe okoliczności lub;
- > stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa.

W takich przypadkach, wniosek danej osoby będzie rozpatrywany niezwłocznie, w terminie do 28 dni. W tym czasie cudzoziemiec będzie przebywać w strzeżonym ośrodku, co zapobiegnie próbom nielegalnego przedostania się na zachód Europy.

Tryb graniczny nie będzie stosowany wobec dzieci pozbawionych opiekuna, lub osób, których stan zdrowia nie pozwala na przebywanie w ośrodku dla cudzoziemców.

Jak podkreślił minister, zmiany w ustawie mają też przeciwdziałać nadużywaniu procedur uchodźczych przez cudzoziemców. Dotychczas zdarzało się, że wkrótce po otrzymaniu decyzji odmownej składali oni kolejny wniosek, mimo, że ich sytuacja się nie zmieniła. Projekt przewiduje, że w takim wypadku czas pobytu w strzeżonym ośrodku będzie wydłużony maksymalnie do 12 miesięcy.

Inne zmiany, które wprowadzi nowelizacja to między innymi powstanie Rady ds. Cudzoziemców, która zastąpi Radę ds. Uchodźców. Będzie ona miała poszerzone kompetencje i cechy sądu w rozumieniu przepisów unijnych. Pozwoli to usprawnić proces odwoławczy w przypadku postępowań o udzielenie cudzoziemcom ochrony międzynarodowej.

Do skrócenia procedur przyczyni się też powstanie tzw. listy bezpiecznych krajów pochodzenia i bezpiecznych krajów trzecich. Wykaz ten będzie miał formę rozporządzenia Prezesa rady Ministrów, a jego ostateczny kształt zależy m.in. od konsultacji z Ministerstwem Spraw Zagranicznych.

- W naszej ocenie te przepisy w sposób właściwy ograniczą zagrożenie – powiedział minister Błaszczak.

W konferencji oprócz szefa MSWiA uczestniczyli Jakub Skiba, sekretarz stanu w MSWiA oraz Rafał Rogala, szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców .

Sprawdź

[Projekt ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw](#)